Ο ΕΡΩΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

(Γαλατική παράδοσις)

ΥΤΟ, ποὺ θὰ σᾶς διηγηθοῦμε, συνέβη στὸν πρῶτο αἰῶνα ἔπειτα ἀπὸ τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Τίτος εἶχε κυριεύσει τὴν Ἱερουσαλὴμ καί, μαζὺ μὲ τὰ λάφυρα τῆς νίκης του, εἶχε ὁδηγήσει στὴ Ρώμη, τὴν αἰωνία πόλι, τὴν ὑπέροχη λεία του, τὴ θεσπεσία Βερενίκη, τὴν ὁποία προόριζε γιὰ συναυτοκράτειρά του.

Ἕνα ἀπὸ τὰ καθημερινὰ μεγάλα συμπόσια δινόταν τὴν ἡμέρα αὐτὴ στὰ ἀνάκτορα τοῦ νεαροῦ Καίσαρος.

Ἦταν πειὰ νύχτα βαθειὰ καὶ οἱ συνδαιτημόνες ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρῶνε. Τὰ φαγητὰ ἦσαν ἀπὸ τὰ πιὸ σπάνια : Γαλακτώματα ψαριῶν, στήθη σπανίων πουλιῶν, χυμοὶ τῶν πιὸ δυσκολόβρετων καρπῶν, ὅσα εἶχαν συνεισφέρει τὰ ἀπέραντα ἀρχιπελάγη καὶ τὰ ἀχανῆ δάση τῆς αὐτοκρατορίας.

* * *

Ἡ Βερενίκη εἶχε χορτάσει.

Ἀπὸ ὥρα πολλὴ δὲν ἄγγιζε πειὰ τὰ φαγητὰ καὶ τὰ ποτά. Ξαπλωμένη μὲ νωχέλεια ἐπάνω σὲ φτερὰ κύκνων, ἔδειχνε ὅλη τὴ γοητεία τῆς μελαγχολικῆς ὠμορφιᾶς της, τῶν μεγάλων ἐκφραστικῶν της ματιῶν καὶ τοῦ ὑπερόχου στόματός της μὲ τὰ ἡδονικὰ χείλη, ποὺ εἶχαν σκλαβώσει τὴν καρδιὰ τοῦ νεαροῦ Καίσαρος.

Ἄκουγε ἀφηρημένη τρεῖς δοῦλες, ποὺ σφύριζαν σὲ ὑγρὰ καλάμια κι' ἀπομιμοῦνταν τὸ κελάδημα τῶν χελιδονιῶν. Αὐτοὶ οἱ ἦχοι τὴν μετέφεραν στοὺς ὡραίους κήπους τῆς πατρίδας της, στὰ παρθένα δάση καὶ στὶς δροσερές της πηγές, ποὺ ἦσαν τόσο ἄρθονες κάτω ἀπὸ τὸν πάντα γλαυκὸ οὐρανό της.

Στὸ βάθος τῆς μνήμης της πρόβαλαν τώρα δειλὲς καὶ ὀχρὲς ἢ ἀναμνήσεις τῶν ὡραίων παιδικῶν της χρόνων, ἀναμνήσεις τόσο ἀμυδρές, ὅσο ἀμυδρὴ στάθηκε καὶ ἡ χαρά τους.

Δοκίμαζε τὴν ἀνατριχίλα ἑνὸς ἡδονικοῦ ὀνείρου. Ἕνα ἀόριστο χαμόγελο πλανιόταν ἐπάνω στὸ ἀβρὸ πρόσωπό της...

Φοροῦσε ἕνα φόρεμα ἀπὸ μετάξι καὶ ἀσῆμι, ποὺ ἀνοιγε καὶ ἔκλεινε ἐπάνω στὸ θεσπέσιο σῶμα της, χωρὶς νὰ θυσιάζη οὔτε μιὰ ἀπὸ τὶς χαριτωμένες γραμμές του.

Καὶ ἔμενε ἀκίνητη, δυσαρεστημένη μὲ τὴν ἰδέα ὅτι οἱ μεθυσμένοι ἐκεῖνοι πατρίκιοι φαινόντουσαν ἀναίσθητοι πρὸς τὴν ὠμορφιά της...

* * *

Ἄξαφνα τῆς κατέβηκε μιὰ ἀλλόκοτη σκέψη. Τῆς ἦρθε νὰ φωνάξη στὴ μητρική της γλῶσσα καὶ νὰ πῆ :

—Ποιὸς θὰ δεχόταν νὰ πεθάνη γιὰ ἕνα φιλὶ τῆς βασίλισσας Βερενίκης, ὅπως ἄλλοτε οἱ δορυκτήτορες πέθαιναν γιὰ τὰ μάτια τῆς Κλεοπάτρας ;

Τρελλὴ ἰδέα... Μὰ ἡ Βερενίκη δὲν δίστασε καὶ φώναξε ὅ,τι σκέφτηκε :

—Ποιὸς θὰ πέθαινε γιὰ ἕνα φιλὶ τῆς Βερενίκης ;

Ὁ' περισσότεροι, μεθυσμένοι ὅπως ἦσαν, δὲν τὴν ἄκουσαν. Ὅσοι τὴν ἄκουσαν, δὲν κατάλαβαν τί ἤθελε νὰ πῆ. Μὰ ὁ νεαρὸς Λούκιος Φλάβιος, μόλις τὴν ἄκουσε, σήκωσε περήφανα τὸ κεφάλι του. Ὁλόκληρο τὸ σῶμα του συγκλονίστηκε ἀπὸ δυνατὴ ἀνατριχίλα. Ἡ εἰκόνα τῆς Βερενίκης τὸν ἐγοήτευσε. Καθὼς ἦταν κάτω κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὰ παραπετάσματα, ἡ ὡραία βασίλισσα δὲν τὸν εἶχε παρατηρήσει...

* * *

Ἡ νύχτα εἶχε προχωρήσει, σκεπάζοντας μὲ τὰ πυκνότερα ἐρέβη της κάθε ζωή.

Στὸν κοιτῶνα τῆς βασίλισσας, μικρὰ Συριακὰ λυχνάρια φώτιζαν τὶς προετοιμασίες της γιὰ τὸν ὕπνο.

Τὸ θεσπέσιο σῶμα της, ἐλεύθερο πειὰ ἀπὸ τὰ δεσμά του, φαινόταν ἀκόμη πιὸ ὑπέροχο. Τὰ λυτὰ αὐλακωτὰ μαλλιά της ἀπέδιδαν τὶς πιὸ μαγευτικὲς ἀνταύγειες.

Μέσα σ' ἕναν ἀσημένιο καθρέφτη, ἡ Βερενίκη παρατηροῦσε, ἐκστατικὴ καὶ αὐτή, τὸ εἴδωλο τῆς ὠμορφιᾶς της. Μὰ ἡ ὠμορφιά της φαινόταν τώρα τόσο ἀνώφελη ! Ὁ Τίτος κοιμόταν πλάϊ της σὰν βῶδι ! Καὶ ἡ κόρη τῶν βασιλέων τῆς Ἰουδαίας εἶχε καρδιὰ περήφανη...

Σήκωσε τὰ χέρια της ψηλὰ καὶ ψιθύρισε, σὰν νὰ ἀπετείνετο στὸν ἑαυτό της :

—Ποιὸς θὰ δεχόταν νὰ πεθάνη γιὰ ἕνα φιλὶ τῆς Βερενίκης ;

* * *

Τότε ἕνα παραπέτασμα παραμέρισε καὶ φάνηκε πίσω του ἕνα ξανθὸ κεφάλι.

—Ὁ Λούκιος Φλάβιος θέλει νὰ πεθάνη γιὰ ἕνα φιλὶ τῆς βασίλισσας Βερενίκης ! εἶπε ὁ νέος ποὺ παρουσιάστηκε.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα τρόμαξε. Μὰ συνῆλθε ἀμέσως καὶ κυττάζοντας μὲ ἔκστασι καὶ ἐνθουσιασμὸ ἐκεῖνον τὸν νέο, τοῦ εἶπε :

—Μιλᾶς σοβαρά ; Δέχεσαι νὰ θυσιάσης τὰ νειάτα σου, ποὺ εἶνε ὡραῖα, καὶ τὶς ἐλπίδες σου, ποὺ εἶνε μεγάλες, γιὰ ἕνα δικό μου φιλί ;

—Δέχομαι ! ἀπάντησε ὁ νέος. Σὲ βάζω ἐπάνω ἀπὸ τὰ νειάτα μου καὶ τὶς ἐλπίδες μου. Χίλιες φορὲς ἔνοιωσα τὴν πνοὴ τοῦ θανάτου στὶς μάχες καὶ ξέρω ὅτι τὸ τέλος μου δὲν θ' ἀργήση νἄρθη. Γιατί λοιπὸν δὲν θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ διαλέξω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν ὥρα μου ; Ποτὲ δὲν θὰ εὕρισκα ὡραιότερη !

Τὰ μάτια του ἦσαν καρφωμένα σὰν φλόγες πύρινες ἐπάνω στὴ βασίλισσά του, στὸ ὑπέροχο σῶμα της, ποὺ ἀνέβλυζε, θαρρεῖς,μέσα ἀπὸ τὸν ὁλόσπρο χιτῶνα καὶ ποὺ ἡ κάθε γραμμή του ἦταν καὶ ἕνα θέλγητρο.

Ἡ βασίλισσα δοκίμαζε πειὰ τὴ γοητεία τοῦ νεαροῦ πατρικίου καὶ αἰσθανόταν θαυμασμὸ πρὸς τὴν ἀνδρεία του καὶ ἔρωτα δυνατό, ποὺ τὸν μεγάλωναν τὰ ἀρώματα τῆς πατρίδας της, ποὺ ἔκαιγαν γύρω της.

—Καὶ ὅμως, ξέρε το, Λούκιε, ὅτι δὲν θὰ ζήσης ὅταν μιὰ φορὰ γευθῆς τὸ φιλί μου. Τέτοιο μυστικὸ κανεὶς ἄνδρας ποὺ ζῆ δὲν πρέπει νὰ τὸ γνωρίζη ! εἶπε στὸ νέο σοβαρά.

Ἐκεῖνος σήκωσε τοὺς ὤμους του μὲ ἀπάθεια.

Καὶ τότε πειὰ ἡ γόησσα βασίλισσα ἔνοιωσε στὴν ψυχή της μιὰ ἀκατανίκητη κλίσι, ἕναν πόθο βαθύ, ὅπως ἡ ἄβυσσος, ἔνοιωσε τὸν ἔρωτα ἑκατὸ αἰώνων πρὸς τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον...

—Θὰ ἔχης περισσότερο ἀπὸ ἕνα φιλὶ τῆς βασίλισσας Βερενίκης, τοῦ εἶπε ψιθυριστά. Ἡ ψυχή σου μπῆκε στὴ δική μου καὶ μοῦ μετέδωσε τὸν ἔρωτά της !...

Κι' ἀμέσως τὰ στόματά τους ἑνώθηκαν σὲ ἕνα ἀτέλειωτο φιλί...

* * *

Ἀλλοίμονο ! Τραγικὸ στάθηκε τὸ ξύπνημα τοῦ νέου ἀπὸ τὸ ὄνειρο τὸ οὐράνιο.

Ἡ αὐγὴ σήμανε πολὺ γρήγορα τὸν θάνατο τῆς εὐτυχίας !

Ἡ φιλοδοξία, μὲ τὴν ἰδέα πὼς κάποιος θὰ πέθαινε γι' αὐτήν, ἔσμιγε μὲ τὴ λύπη της γιὰ τὴν ἀγάπη, ποὺ ἔκαιγε μέσα στὴν τρυφερή, ἀλλὰ καὶ ἄγρια καρδιὰ τῆς νεαρῆς Ἰουδαίας. Καὶ ἐνῶ σκέπαζε τὰ μάτια της, γιὰ νὰ μὴ δῆ ὅ,τι θὰ συνέβαινε, ἐκεῖνος πῆρε ἀπὸ τὴν τήβεννό του ἕνα ἐγχειρίδιο, χτύπησε χωρὶς δισταγμὸ τὸ στῆθος του, στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς, καὶ σὲ λίγο ξεψυχοῦσε γαλήνια ἐπάνω στὸ βωμὸ τοῦ ἔρωτός του...

* * *

Κατέβαλε μιὰ ὑπερτάτη προσπάθεια καὶ γύρισε νὰ δῆ ἡ Βερενίκη.

Κι' εἶδε τὸν Λούκιο ξαπλωμένο κάτω, ἀκίνητο πειά, μὲ τὴν ὠμορφιὰ τοῦ θανάτου ἁπλωμένη στὸ ἀρρενωπὸ πρόσωπό του.

Καὶ τότε, κάθε φόβος ἔφυγε μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά της ! Γονάτισε κοντὰ σ' ἐκεῖνον, ποὺ τόσο εἶχε ἀγαπήσει, καὶ ἔνωσε τὰ χείλη της μὲ τὰ χείλη του, ποὺ ἦσαν ἀκόμη ζεστά.

Ποτὲ τόση τρυφερότης, οὔτε χαρά, οὔτε καὶ λύπη, δὲν εἶχαν γεμίσει σὲ τόσο βαθμὸ τὴν ὕπαρξί της !...

τὸ ἀδαμαντοκόλλητο μπρασελέ μου...

—Μερσί! εἶπε εὐγενέστατα ὁ κόμης, ἀφοῦ τσέπωσε τὰ μπιζοῦ μου, κι' ἔκανε νὰ φύγη.

Ξαφνικά, ὅμως, μοῦ ἔρριξε μιὰ παράξενη ματιά, χύμησε πάνω μου, μ' ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ κόλλησε τὰ χείλη του στὸ στόμα μου μὲ μανία, μὲ πάθος... Τρελλὴ ἀπὸ τὸν θυμό μου, ἄρχισα νὰ τὸν χτυπάω στὸ πρόσωπο μὲ τὶς σφιγμένες γροθιές μου, μ' ὅση δύναμι εἶχα.. Τέλος, ὁ κόμης, χωρὶς νὰ πῆ τίποτα, ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, παραπατῶντας σὰν μεθυσμένος.

* * *

Πέρασα ἄγρυπνη τὴν ὑπόλοιπη νύχτα μου, καταταραγμένη ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευσι ποὺ δοκίμασα ἀνακαλύπτοντας ἕναν κοινὸ ληστὴ στὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ χάρισα τὴ φιλία μου—καὶ καταλυπημένη γιὰ τὴν ἀπώλεια τῶν ὡραίων μου κοσμημάτων.

Τὴν ἄλλη, ὅμως, μέρα, ὅταν ξύπνησα κατὰ τὶς δέκα, ἕνας θαλαμηπόλος μοῦ ἔφερε στὸ δωμάτιό μου ἕνα μικρὸ δέμα.

Τὸ ἄνοιξα' βρῆκα σ' ἕνα κουτὶ ὅλα τὰ κοσμήματά μου καὶ τὴν ἑξῆς ἐπιστολὴ τοῦ κόμητος:

«Φεύγω σήμερα ἀπὸ τὸ Βερολῖνο ! Σᾶς παρακαλῶ νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι μὲ βασανίζουν φρικτὰ ἡ τύψεις τῆς συνειδήσεώς μου γιὰ τὴν νυχτερινὴ κακή μου πρᾶξ. !... Σᾶς ξαναστέλνω τὰ μπιζοῦ ποὺ σᾶς πῆρα. Τὴν τελευταία στιγμὴ κατάλαβα ἐπὶ τέλους πόσο σᾶς ἀγαπῶ !... Θέλησα νὰ σᾶς λησταίψω, μὰ ἡ ἀγάπη μου γιὰ σᾶς μ' ἐμποδίζει νὰ τὸ κάνω αὐτό.. Συχωρέστε με, ἂν μπορεῖτε !...».

Αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ παράξενη περιπέτεια ποὺ μοῦ συνέβη στὴ ζωή μου!...

ΠΟΛΑ ΝΕΓΚΡΙ